

MAROKO 2011

Byl jsem požádán Monster teamem z Chomutova, jestli bych jim dělal průvodce Marokem. Už loni se jim tam líbilo, tak chtěli jet znovu, měli ale požadavek - několikrát se vrátit do obrovských dun Erg Chebbi, hřebenovku ve středním Atlasu nesmím vynechat. Chtěli nocovat v kempech a hotelích, a to vše ve sportovním tempu.

Co to pro mě znamenalo? Především poprvé vyměnit stroj. TGB Blade 550, který mě vždycky bez problému dovezl do cíle, a to i přes písečnou bouři, která nás chytla v Saahaře, za rychlejší Arctic Cat 700 TRV EFI.

Termín expedice byl začátek května. Objednal se trajekt a letenky, ale časově nám to nesedělo. Trajekty už pluly jen jednou týdně z Italského Janova, proto jsme museli vyrazit o čtyři dny dříve, než jsme původně plánovali. Zdenda a já, dvě auta s přívěsy a spoustu sedaček volných. Proto jsme vzali s sebou ještě dva cyklisty, Petra s Vladkou, kteří si také naplánovali vlastní trasu Marokem.

Cesta utíkala rychle. Trajekt nebyl vytížen, proto ty změny. Pluli jsme 48 hodin. V Maroku nás čekalo překvapení. Úplně nové přístaviště, dokonce k němu vedla dálnice, po které jsme ujeli zhruba 400 km. Kam se na ni hrabe naše D1. Dalších 400 km přes střední Atlas až do Erfoudu, kde máme základní tábor v kempu Tifina, který se nám už dvakrát osvědčil.

Ráno jsme složili čtyřkolky. Dva dny volna do přiletu ostatních členů expedice. Sundal jsem z Artouše užitkovou korbu a nasadil pohodlnou sedačku s madly pro spolujezdce, a vyrazili jsme na výlet. Provezli jsme cyklisty, aby poznali krásy marocké přírody z jiného sedla, kam v životě na kole nepojedou a ani pěšky nepůjdou. Písečné duny, ohromné planiny, široká koryta řek, kde jsme se nejednou zahrabali. To je výhoda našich čtyřkolových miláčků, kam chceme, nás vyvezou. Jak cyklisty prohlásili sami, s tímhle se hravě překonávají vzdálenosti a terén.

Po dvou dnech jsem vyrazil na letiště do Fézu pro kompletní tým: Marcel, Marek, Vráť, Pavel a Pepa. Pozdě večer jsme dorazili do kempu, kde netrpělivě čekal Zdenda s večeří.

Ráno jsme vyrazili na lehkou projížďku po okolí, aby se ostatní rozjezdili. Navštívili jsme rozpadlý ksúr, projížděli se v jeho těsných uličkách. Rozšířené mašiny měly problém se vůbec vytočit v pravouhlych úzkých uličkách. Tam, kde jsem se s prodlouženým Artoušem protáhl, měly malinké zdržení v podobě popojždění dopředu a dozadu. Nakonec jsme všichni proklíčovali a pokračovali dál ke třem uměleckým stavbám: Schody do nebe, město Orion a šnek, ve kterém je hotel hluboko pod zemí. Po cestě zpátky do kempu jsme zastavili v restauraci a neudolali místním pokrmům.

Druhý den byl v plánu Erg Chebbi. Nejvyšší duny Sahary, které jsou podle místních až 200 metrů vysoké. Po cestě dotankovat mašiny, kanistry a už se k nim blížíme. Od Tifiny je máme 50 km přes planiny, kde už tak trochu závodíme. Určíme si v dálce bod a jedeme si každý svou cestou. Jeden jede přímo, další obloukem okolo menších dun, někdo přes ně a já to vzal vyschlým korytem. Tak trochu jsem čerpal ze zkušeností a doufal, že vede tím směrem. Koryta jsou hladká, ale za to klikatá. Nechá se v nich jet naplno, ale, bohužel, není vidět určený bod.

Po pár kilometrech jsem z něj musel ven kvůli orientaci. Super. Už jen kousek a mám náskok před ostatními. Jen travnatý porost a šup nahoru na dunu. Brodím se velkými, skoro metr vysokými drny. Musím

pomalou, jsou zrádné. Najednou vidím po planině rychle se přibližovat oblak prachu. Snažím se kličkovat, co to jde, ale když se z drnů dostanu, Pavel je přede mnou. Budu se muset spokojit s druhým místem, ale udělal velkou chybu. Chtěl na tu velkou dunu vyšplhat přímo. Zahrabal se, musí dolu a jinudy, a toho využívám. Hezky z dálky postupně na ní šplhám až na její vrchol. Skvělý pocit v té přesile Polárek. Pozoruji je všechny, jak jednotlivě přijíždějí, jsou jak splašené myšky. Tenhle ostrý úsek byl tak na vzdálenost 20 km. Stačí chybička a ostatní kolem vás s úsměvem profičí.

Po dvou minutkách jsme všichni. V dálce už jsou vidět vrcholky dun. Určujeme další cíl - mobilní vysílač. Mírně zvlněné planiny v šutrech, dobré tak na proražení pneumatiky. I tohle zvládáme. Každý si vezme jednu dvacku benzínu, jen Zdenka je v nevýhodě, veze dvě, takže do zataček se naklání a při výjezdech se mu to staví na zadní. Proto jsme určili další bod pod osamoceným stromem, kde odlehčíme mašiny rovnoměrně do dun.

A už jsme u Erg Chebbi - písečné moře - šířka 15 km a délka 25 km. Začínáme postupně zdolávat písečné duny. Jako kachničky za sebou s rozestupy. Je třeba se rozjezdit a získat jistotu, každý si hlídáme toho za sebou, snadno se dá zabloudit, když nejedete po stopách a pak nezbývá, než vyjet hodně vysoko a hledat směr. Kolem poledne už duny splývají. První havárka - Pepa s Grizzlynkou skočil přes vrchol a ve vzduchu se otočil. Dopadl kolama vzhůru. Nic se mu naštěstí nestalo. Je čas jet na oběd a schovat se před vedrem. V Khamile máme domluvený oběd. Míša, Češka, která ta jezdí na dva měsíce za přítelem, nám připravila pravý Berberský oběd. Příjemné domácí prostředí, podává se Berberská whisky - to je mátový čaj. Jako předkrm zeleninový salát, první chod Khalia (na kousky rozsekané kuře dělané v tajine na cibuli a rajčatech, a pak do toho prsknou vajíčka), jako druhý chod hovězí na švestkách a na závěr ovocný talíř (nakrájený meloun s pomeranči). Po dobrém obědě máme ukázkou, jak se připravuje místní čaj.

Doznívají poslední tóny bubínku a odjíždíme směr duny, máme před sebou tu nejvyšší. Loni v její nejdelší stěně jsme skončili sotva v jedné třetině. Marcel už se těšil, jak ji zdolá, čtyřkolku si nechal čipnout. Bohuže, ani to mu nepomohlo. Předloni jsme sledovali, jak krosky stěnu hravě zdolaly. Se čtyřkolku nemáme šanci. Jdeme na ní po návětrné straně, kde není tak kolmá. Postupně se šplháme

nahoru, až ji zdoláme. Ukládáme bod do GPS. Ještě se sem chceme vrátit na ranní svítání a po tmě je špatná orientace v dunách - začíná se smrákat. Dostáváme se k cestě a pelášíme do kempu. V tom začala hořet Pepovo kolká. Při otočce v dunách si poškodil brzdový systém a celou dobu mu přibrzdžovaly zadní brzdý, až mu chytly plastové kryty kotoučů.

TRIDENKA DO ATLASU

První etapa (250 km) vedla planinami mezi pahorky, až do soutěsky Todra.

Cesta ubíhala rychle - nasadilo se zase sportovnější tempo, ale ne tak, jako když se jelo do dun. Mašiny byly nabalené - každý vezl v kanistrých 40 litrů benzínu, vodu, teplejší oblečení do hor a jídlo. Já jsem vyměnil pohodlnou sedačku pro spouzdce za korbu, kam jsem dal vše potřebné. Počasí nám přálo, v dále nad horami byly mraky, ale to bylo daleko. Před soumrakem jsme dorazili do Todry. Je to nádherná vysoká soutěska. Ubytovali jsme se v hotelu uvnitř soutěsky, skvěle vařili, dokonce sehnali i pivko k večeri.

KIMPEX

Plastové boxy a ochranné doplňky KIMPEX - MADE IN CANADA

Distribuce a prodej vysoce kvalitních plastových boxů, rámů, radlic, bočních plastů a pásů na čtyřkolky světoznámé značky KIMPEX. Ze široké nabídky produktů firmy Kimpex, jsme vybrali to nejlepší pro naše zákazníky v České a Slovenské republice.

ATV Deluxe

ATV Cargo Trunk

ATV Dry Ride 2.0
Vyhřívání rukovětí

ATV Outback Trunk

ATV Front Trunk

• Přední ochranné rámy

Více informací najdete na:
www.aspgroup.cz

• Zadní ochranné rámy

• Boční ochranné rámy

ASP Group s.r.o. - Autorizovaný dovozce a distributor kanadských doplňků KIMPEX v České a Slovenské republice.

Kontakt: Náměstí 13, 267 53 Žebrák tel.: +420 311 577 222
e-mail: info@aspgroup.cz web: www.aspgroup.cz

Po snídani jsme pokračovali do hor. Jak jsme tak šplhali, tak se počasí začalo kazit, přišel první déšť. Nandali jsme nepromok, zapnuli vyhřívání sedaček, řídítek a pokračovali dál. Překonali jsme hřeben, a jako když utne, sluníčko a bez deště. Dali jsme pauzu na občerstvení. Po hodině jsme se dostali pod hřebenovku, tam jsme se domluvili, že na ostatní počkáme nahore. Pavel, Marcel a já jsme vyrazili nahoru. Tam jsem malinko ztrácel v zatáčkách, jejich rozšířené mašiny měly navrch. Zhruba po 15

km jsme byli nahore. Místy jsme dosahovali až 80 km/h, což na úzkou klikatou stezku bylo až moc, tam vyletět ze zatáčky znamenalo jít domu pěšky, v lepším případě... Adrenalin byl ale silnější. Přehoupli jsme se přes hřeben a začali klesat, podle toho, jak byla stržená cesta, tam muselo hodně přšet. Najednou stopka. Roztrhli jsme se. Co se děje? Vracíme se a Zdendovi stávkuje kolka. Spálená pojistka od vstříkovaní. Aby toho nebylo málo, přišly mraky, v dálce byla

slyšet bouřka a rychle se blížila. Marcel se zalekl a zkoušel se modlit. Nepomohlo to, dostihla nás. Vrátoy zlaté ručičky opravily kolku. Hurá do nepromoku. Plasty jsme nestačili už nandat a ve slejváku rychle pryč z nejvyššího hřebene okolí. Připadali jsme si jako na diskotéce pod stroboskopem. Přiznám se, už jsem měl i strach. V dálce byla vesnice. Nedalo se jet moc rychle, protože cesta byla už stržená od předešlého deště, ale dorazili jsme do ní. Domorodec nás ochotně dovedl do penzionu.

Rozhodli jsme se třídenku zkrátit, v bouře v horách jsme se necítili bezpečně. Zklamali jsme domorodce, rozhodli jsme se k návratu do základního tábora. Po cestě jsme potkávali doutnající skály, kam před hodinou udeřil blesk. Dokonce udeřil i hluboko do údolí, měli jsme štěstí. Zamířili jsme zase k Todře a nejkratší cestou do kempu. Potkali jsme cestou i naše cyklisty a dali s nimi kávu na benzínce, kde nás dojeli.

Jaké byly nejsilnější zážitky? Loni to byla písečná bouře v Saahaře. Letos bouřka v Atlasu a kroupy v poušti. Najeto téměř 2000 kilometrů v sedle čtyřkolky.

Co příště? Projet po ose Marokem přes západní Saharu až do Mauretánie s UTVčkama 4000 km.

Text: Jirka Červík Černý
Foto: Červík